

— Какъ да не имъ вѣрвамъ. Де когото срѣщна гледа ме тъй, че сякашъ иска живъ да ме оплаче. Не съмъ отъ тѣхъ. Доде нося тая глава на раменетѣ си, не ща никой да ме окае. Кажи истината. Ако ти е сърце изстинало, ще прежалая всичко, ще си грабна абичката, че кждето ми видятъ очитѣ.

— Не думай. Не съмъ го срѣщала. Мълва е. Ако е дошълъ, ще му кажа, че мъртва може, жива нѣма да се дамъ.

— Не си сжщата. Други пжтъ, колкото тежко да ми е било, видя ли те, олеква ми. Сега нѣщо ме дави. Ноще нѣкой ме бута за рамото и ме вика на име. Стана, запаля гасеничето — нѣма жанжунъ. Седна и запуша, доде превали нощъта и зорницата влѣзе презъ прозорцитѣ и се търкулне по дрехитѣ. Малкото ми сестриче стане и се разшъта изъ одаята. Пѣй дудичка, пѣй и шъта. Сѣнка нѣма на душата си.

— Никола, мой Никола!

— Ако той е силенъ, защо не дойде да се срѣщнемъ лице срещу лице, да го погледна, да го пипна за рамото. Ако видя, че е по-силенъ отъ мене, ще му сторя мегданъ.

— Че ти не го диришъ.

— Диря го, ама вѣтъръ. Вѣтѣра лови ли се. Запилъ съмъ се. Каква ли беля ще направя, помень да остане доде свѣтъ свѣтува. Да му зная леговището...

— Думатъ слѣзълъ на Коминчето въ нашата нива. Свилъ гнѣздо. Всѣка сутринъ баба Куна вещицата отивала да му носи топло млѣко. Слагала па-